

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Annyi embernek tartozom köszönettel és hálával, hogy szinte felsorolni sem tudom. Azért megpróbálom:

köszönet Anyukámnak és Apukámnak azért, amivé, akivé lettem!

Köszönet a családomnak, amiért elviselik a „hisztis” éneket, a „most teszek mindenre” hozzáállásmat, amikor írnom kell, mert a tetű múzsa nem vár.

Köszönet Bogyó Máriának, aki a - saját meghatározása szerint - „hivatásos szörszálhasogató”. Neki köszönhetem, ha nincs helyesírási hiba, értelmezhetetlen szöveg az írásaimban. És nem utolsó sorban köszönet illeti a történeteim címéért. Nagy részben.

Köszönet Sky S.T.-nek, aki támogat, segít, és olykor világot gyűjt elborult elmémbe. És ha másképp nem megy, hát tölcsérral önti belém az önbizalmat.

Köszönet Dvariecki Bálintnak, aki annyira bízott bennem, hogy az én könyvemmel kezdte a nyomtatott könyvek kiadását. Nem harapja el a nyakam, ha határidőn túl adok le írást, ami – lássuk be – gyakran előfordul. És ami a legfontosabb, még mindig hajlandó kiadni az irományaimat.

De legfőképp Téged illet köszönet, kedves Olvasó! Köszönöm, hogy szereted a történeteimet, köszönöm, hogy unalmas óráidat velem „turbózod” fel. Isten tartsa meg a jó szokásodat! Én meg igyekszem, hogy ne okozzak csalódást.

AZ OLVASÓHOZ

Azt mondják, az élet olyan, mint a gyerekréklí: rövid és sz@ros. Én nem értek egyet ezzel. Szerintem, az élet igenis szép! Mi több, édes! Ám az édesség és szépség mellett sajnos, igen gyakran kell megélnünk fájdalmat, bánatot is. De ettől válik izgalmassá, valódi kalanddá az ÉLET.

Ebben a novelláskötetben kóstolót nyújtok át az Életről, és annak minden oldaláról; az árnyékosról és a napfényesről egyaránt. Felváltva. Merthogy az élet is váltogatva mutatja nekünk hol a szebbik, hol a csúnyábbik arcát. Amúgy meg, ha belegondolok, ez a könyv nem is igazán novella-kötet. Ezek az írások nem novellák. Inkább csak amolyan „szösszenetek”. Elkaptott pillanatok az életről. Meg a beinduló fantáziáiból.

Az is lehet, hogy most új fogalmat vezetek be az irodalomtudományba, novellaszösszenetek néven. (Az irodalmi Nobel-díjra jelölést lehet nyugodtan a postacímre küldeni 😊)

Be kell vallanom: grafomán vagyok. Mindig is szerettem papírra vetni a gondolataimat. Ha kicsattantam a jókedvtől: azért, ha épp letargiába süllyedtem: azért. „Írói” pályafutásom újságcikkekkel kezdődött. Akkor kaptam rá a rövid, tömör, de velős írások ízére. Aztán valahogy mégis másképp alakultak a dolgok, és a rövid írásokat felváltották a hosszabb lélegzetű naplók, regények.

Ha nagyon őszinte akarok lenni, már olyan tíz – tizenegyesen is írogattam apró szösszeneteket

„Álmaim” címmel. Persze, nagy olvasótáborra nem tettem szert, de a családom jókat mulatott a történeteimen, és már akkor elhangzott a kérdés, amit azóta igen gyakran feltesznek nekem: „Hogy a fészkes fenébe tudsz ennyi ökörséget kitalálni?” Könnyen. Szerintem, ez nálam szériatartozék volt. Mármint az ökörség. Ahogy első „igazi” könyvem (Roxy kutya naplója) főhőse, Roxi fogalmazna: „A gazdi se tiszta fialás.” De erről meg végképp nem én tehetek! Gyártási hiba. De vissza az „Álmaim”-hoz! Ebben a kötetben is bemutatok belőlük néhányat – kicsit „felnőttesítve” bár, de az alapgondolatok a régi tizenéves kislányé.

Eredetileg verseket nem akartam beletenni a könyvbe, de igaza van a nővéremnek; azok is én vagyok/voltam. Nem, nem gondolom, hogy irodalmi értékkel bírnának, de ezek a „versszösszenetek” mind személyes, és néha (mondom néha!!!) igenis mély gondolatokat rejtenek. Nem mellesleg, nem hiszem, hogy túl sokan lennének e Földnek nevezett golyóbi-son, akik képesek a didaktika vizsga alapfogalmait rímekbe foglalni. Én megtettem. A „nem tiszta fialás” jellemzés erre határozottan feljogosított.

Soha nem szerettem beállni a sorba. Szerettem kicsit más lenni. Ezért lett ez a novelláskötet is más. Teljes mértékben rendhagyó.

Na, azt hiszem, elég a fölösleges szócséplésből! Ideje, hogy útra keljünk, és felfedezzük az ezerarcú Életet.

Gyere velem, kedves Olvasó, éljük együtt át a kalandot, amit úgy hívunk: ÉLET!

Örkény egypercesének analógiájára, magam is fabrikáltam néhány „egyperceset”. Lehet, hogy nem olyan jók, mint Örkényé, de legalább meglepőek. (Közük sincs az Örkény-féle egypercesekhez 😊)

Az élet nem mentes harcoktól, háborúktól, csatáktól. Az alábbi szösszenet egy idegen világból érkező támadást és a következményeit tárja elénk.

TÁMADÁS FENTRŐL

Váratlanul jelent meg a sötét árnyék a város felett. Semmi előjele nem volt. A város lakói fejvesztve menekültek. Bár fentről csak az össze-vissza rohangálás látszódott, ott lent a mélyben a vezetők azonnal tudták, mi a feladat. A gyermekek biztonságba helyezése és a királynő védelme a legfontosabb. A Legfőbb Katonai Vezető nem tétlenkedett. Határozottan, higgadtan adta ki a parancsokat. A lakosság védelmére irányította az állomány nagy részét, akik a parancs kiadásával szinte egyidőben már indultak is, hogy mielőbb biztonságba helyezték a lakosságot. Nem volt bennünk félelem. Még akkor sem, amikor a hatalmas valami egyenesen a város közepébe zuhant, s ezzel ezrek életét oltotta ki. A valaminek nem volt se vége, se hossza. Rémisztó, szívszorító hangok

törtek elő belőle. A legfőbb katonai vezető csak a legjobbakat tartotta maga mellett. A különleges kommandót. A legénység alig száz főből állt. De a Legfőbb Katonai Vezető tudta, bármelyikük azonnal feláldozná az életét a hazáért.

– Fiúk! – szólt a Legfőbb Katonai Vezető, és megköszöri a torkát. – Az életünk a tét. Nem tudjuk, honnan jött a Valami, ki, vagy kik küldték ránk, nem ismerjük a szándékát, bár a város centrumának lerombolása nem ad optimizmusra okot. Aligha volt véletlen baleset. Nem. Ez határozott támadás volt, és kifejezetten a városunkra irányult. Népünk csak bennetek bízhat! Ki kell deríteni mi ez a Valami. A védelmi bázisunkat a másodperc tört része alatt zúzta szét. Még megsaccolni sem tudjuk, mekkora kárt tett a városban. Nézzétek fiúk! Valószínűleg élve egyikőtök sem ússza meg a bevetést. De meg kell próbálnunk legalább lelassítani a szörnyeteget, hogy a várost evakuálni tudjuk. Nem küldhetlek benneteket a halálba. Önként jelentkezőket kérek, akik vállalják ezt a kamikáze küldetést.

A csapat tagjai egyszerre pattantak talpra!

– Életünket és vérünket a hazánkért!

– Jól van, fiúk! Ezt vártam tőletek! A haditerv a következő: a város közepén becsapódott részt támadjuk, azon keresztül próbálunk behatolni a Valamibe. Szórodjatok szét, hogy minél nagyobb felületen indíthassunk támadást.

A kommandó tudta a dolgát. Villámgyorsan, ám néma csendben másztak fel a Valamire, amiből

egyszer csak vad, ijesztő hangok törtek elő, s közben a Valami a kommandósok tucatjait söpörte le magáról. Nem értették a hangok jelentését, csak azt tudták, hogy a Valamiből feltörő szavak az ő halálukat jelenti. Egy-két katonának sikerült felérni a Valami tetejére, ahonnan egyre erőteljesebben, egyre hangsúlyosabban tört kifelé a nekik semmit nem jelentő zaj. Ha akkor lett volna kéznél egy tolmács... Legalább annyit megtudhattak volna, mi az, ami miatt az életüket kellett feláldozni. A Valami ugyanis ezt harsogta:

– Hogy azt a jó bűdös, tetves életet, hogy már megint egy kibaszott hangyabolyba kellett belelépniem! Hogy rohadnátok meg! Ne csípj, a jó édesanyádat!

És az ember nagy vehemenciával söpörte le magáról a vöröshangya katonákat, miközben válogatott káromkodásokat ontott ki magából, és egyedül járta el a Kállai kettőst és a csüddöngölőt a hangyaboly tetején.

Evezzünk békésebb vizekre! Szeretet, hűség, barátság örökkön örökké. A következő novella lényegét ebben az egy mondatban lehetne összefoglalni. Az írás már megjelent az MKMT 2024-es antológiájában.

SZABADON A SZÉLLEL

Kora este volt. A Férfi épp egészségügyi sétáját végezte. Közben szomorúan gondolt arra, hogy gyermekei már kirepültek a fészekből, s alig látja őket, hiszen mindannyian távol a szülői háztól telepedtek le. Ketten külföldön találtak új hazát maguknak. Velük jó, ha karácsonykor találkozhat. A harmadik az ország másik végébe költözött, ott kapott munkát. Neki se egyszerű a hazajárás. Az unokák úgy nőnek fel, hogy szinte nem is ismerik a nagyszüleiket. Az egészben mégis az volt a legborzasztóbb, hogy úgy érezte, nincs már rá szüksége senkinek. Már nem kell gondoskodnia a családról, nem kell házi feladatot ellenőrizni, ceruzát faragni, meccsre menni, szurkolni a gyerekeknek... Persze, ott volt még a felesége, akit imádott, és aki nélkül el sem tudta volna képzelni az életét, de hiányoztak a meghitt családi beszélgetések, amikor a gyerekei még a tanácsát kérték, vagy épp egymást ugratták, társasjátékoztak... Istenem, de rég volt... Az idő elszállt, ő meg magára maradt a

feleségével. Akár bújócskázhattak is volna a nagy házban, ami, amikor a gyerekek még itthon éltek, még kicsinek is bizonyult. Még imádott kuttyája, Max is elhagyta. Szegény öreg a gyerekekkel együtt nőtt fel. Eljárt felette is az idő, s egy reggel már hiába hívogatta: Max nem szaladt oda hozzá farkát csóválva. Átkelt a szivárványhídon. És a ház még csendesebb, még szomorúbb lett. Élettelen. Pedig, hol van még az igazi öregkor? – gondolta a Férfi. Bár elmúlt már hatvan, kifejezetten jó erőben volt. Senki nem tippelte volna ötvennél többnek. Gondolatait egy nyöszörgő kis hang szakította félbe. Először nem is tudta beazonosítani, mi lehet. Aztán ahogy közeledett a hang forrása felé, egyre inkább sejtette, mit talál majd a sűrű bokor alatt. S valóban. Ahogy az ágakat szét-hajtotta, megpillantotta a kis nyöszörgő, síró állatot. „Hát te? Hogy kerültél ide? Na, nézd csak! Milyen vizes vagy! Mióta vagy itt? Csak nem itt vészelted át azt a csúnya vihart? Úgy látszik, te se kellesz senkinek...” A Férfi óvatosan vette ölbe az átázott, átfázott kiskutyát, majd a vékony kabátja alá rejtette. Érezte az ártatlan kis jószág remegését, amit a félelem és a hűvös őszi idő együttesen idézett elő. „Ne félj, mindjárt hazaérünk, aztán kapsz valamit enni is. Hogy fog neked örülni az asszony! Meglásd, jó helyed lesz nálunk. Te leszel a mi szőrös kisgyerekünk. No, ne félj!” A Férfi dűnnyögése megnyugtatta a kis jószágot. Biztonságban érezte magát. A kétlábú szaga egyértelműen jelezte számára: jó emberhez került. Talán megnyugodhat végre. Hiszen rövid kis élete során

annyi bántás érte már. Oly sokat fázott, éhezett. És neki még szerencséje is volt: el tudott menekülni a „gazda” haragja elől. A testvérei holttestét ki tudja, melyik gödör rejti. És vajon anyjára milyen sors várt? De ő talán már biztonságban lesz. Szeretni fogják úgy, ahogy azokat a társait, akiket szomorú szemekkel nézett, amikor a kétlábúikkal elsétáltak a házuk kerítése előtt. Ó, hogy kívánta akkor ő is, hogy neki is olyan gazdája legyen, akivel játszhat, hosszú sétákat tehet. Versenyt futhatna ő is, szabadon a széllel. Talán most valóra válhat az álma?

Lassan átmelegedett a kis teste, és el is szundított az oltalmat nyújtó kabát alatt. A Férfi hangjára ébredt. „Nézd csak, asszony! Kit találtam!” A Nő szeretettel fogadta a kis jövevényt. Hamarosan előkerült egy kis tálka is, amiben finom húsleves illatozott. A kiskutya bátortalanul kezdte lefetyelni az ételt. El sem akarta hinni, hogy ez az övé. Mire eltüntette a levest a pocakjában, el is fáradt. Kimerülten rogyott le a konyhakőre, és azonnal mély álomba szenderült. Arra sem ébredt fel, hogy a Férfi felnyalábolta, és egy puha, meleg pokrócra helyezte. Később a Férfi horkolása kellemes, távoli dallamként érkezett a füléhez. Rex hazatalált.

Rex gyorsan beilleszkedett. Állandóan valami huncutságon törte a fejét. Előszeretettel lopkodta el a Férfi zoknijait, cipőjét, de a Nő seprűjének sem kegyelmezett. A porszívóval is szívesen csatázott. De a kedvenc foglalatossága mégis csak az volt, amikor hármasban mentek kirándulni, túrázni. Olyankor

megvalósította az álmát, és szabadon futott versenyt a széllel, mert gazdái tudták, nem kell póráz, hiszen egyetlen szavukra Rex rohant vissza hozzájuk. Szeretett labdázni, de az erdőben talált botokat is szívesen hordta vissza a Férfinek, akit egyértelműen farkavezérnek könyvelt el magában. A házaspár életébe Rex visszahozta a vidámságot, örömet, életet. Ahogy Rex nőtt, úgy mentek egyre hosszabb túrákra, bejárták az ország legszebb tájait, de bizony még a tengert is meglátogatták. A csodálatos német juhásszá cseperedett kutya boldogan hevert a gazdái lábánál, amíg ők egymást átölelve nézték a naplementét.

Aztán pár év múlva vége szakadt ennek az idillnek. A Nő beteg lett. Hiába volt a gondos ápolás, hiába Rex odaadó szeretete, a halál nem kegyelmezett. Elragadta a Nőt. A Férfi úgy érezte, feleségével együtt ő is meghalt. Csak neki még járni kell, levegőt venni, beszélni, úgy tenni, mintha még élne. Sokszor fordult szemében könnyekkel kutyájához: „Hej, Rexi, ha te nem lennél, mennék az asszony után. Minek nekem már élni? Élni? Nem élet ez már! Csak szenvedés.” Rex ilyenkor gazdája mellé telepedett, hozzábújt, a kezét nyalogatta. Minden mozdulata azt súgta a Férfinek: „Ne félj, én itt vagyok neked! Én soha nem hagylak el!” Telt, múlt az idő, s bár a fájdalom a Férfi szívét még mindig kínozta, Rex miatt összeszedte magát. A kutyának szüksége van rá. Meg aztán, az asszony se szeretné, ha elemésztené magát. Lassan újra rászoktak a nagy sétákra. Az erdők lágy ölén békére leltek, a madarak éneke gyógyírt hozott